

**Giáo Phận Cần Thơ
Trung Tâm Mục Vụ**

VIẾT VỀ HIỆP THÔNG 2023

“Củng Cố Hiệp Thông Nhờ Lời Chúa, Thánh Thể và Bác Ái”

I. HIỆP HÀNH VỚI THÁNH THỂ

Giải nhất tu sĩ:

M. Đào Văn Hiền, MTGCT

Mỗi ngày có lễ Nhà Thờ
Tiếng chuông mời gọi Chúa chờ đợi đây
Thần lương nuôi sống hôm nay
Mọi người cần đến nơi này Chúa ban

Ơn thiêng tuôn đổ đầy tràn
Tâm hồn yêu mến nhận ngàn phúc ân
Chỉ cần ít nhất một lần
Đến với Thánh Thể được phần đầy dư

Cậy trông lòng Chúa nhân từ
Yêu thương nâng đỡ tẩy trừ bợn nhơ
Siêng năng đi lễ nhà thờ
Rước Mình Thánh Chúa hưởng nhờ no say

Hiệp thông với Chúa mỗi ngày
Hiệp Hành mọi giới dựng xây Nước Trời
Dù cho vật đổi sao dời
Chung lòng gắn bó suốt đời kết liên

Sức mạnh Thánh Thể nối liền
Mọi người hiện diện đến miền xa xôi
Lỗi lầm quyết chí đền bồi
Đường xưa lối cũ buông trôi già từ

Nghe chuông không thể chân chừ
Sáng chiều đi lễ vui như được quà
Họ đạo hạnh phúc có Cha
Giáo dân đi lễ gần xa vui nhiều

Vững tin vào Chúa bao nhiêu
Được điều ước nguyện như điều lên cao
Gia đình thuận thảo ngọt ngào
Họ đạo vui sống thắm bao la tình

Tình người tình Chúa đẹp xinh
Tin Mừng loan báo hương kinh Hiệp Hành
Phận người nhỏ bé mong manh
Nhờ Thánh Thể Chúa an lành vui tươi.

2. HÀNH TRÌNH THEO CHÚA, HÀNH TRÌNH HIỆP THÔNG

Giải nhất chủng sinh:

Pr. Nguyễn Hoàng Nam, ĐCV Thánh Quý

Cuộc đời chúng ta thường trải qua nhiều con đường và nhiều hành trình. Con đường đi chợ, đến trường, đến nhà thờ, đi du lịch, con đường chạy trốn... và có một con đường được gọi là hành trình theo Chúa.

Hành trình theo Chúa, mỗi người mỗi cách, nhiều khi khó hiểu. Hành trình theo Chúa, là hành trình hiện thực hóa sứ vụ Chúa trao, qua từng ngày. Con người, với tất cả những tài năng và giới hạn, được mời gọi hoàn thành sứ vụ cao cả ấy, từ khi được làm người cho đến hơi thở cuối cùng. Hiệp thông là một trong những phương thế căn bản để dẫn bước trên hành trình theo Chúa. Hiệp thông có nhiều chiều kích: hiệp thông với Chúa, với tha nhân... Nhờ Lời Chúa, Thánh Thể và Bác ái, đời sống người Kitô hữu, đặc biệt là người sống đời tu, được triển nở hơn từng ngày, trong các môi trường quan hiệp thông ấy. Với bài viết này, con xin được chia sẻ một chút cảm nghiệm của con về hành trình theo Chúa trong sự hiệp thông, nhờ Lời Chúa, Thánh Thể và Bác ái...

Một buổi tối Chúa Nhật, tháng Đức Mẹ, năm 2023, trong buổi gặp gỡ chủng sinh giáo phận, Cha đặc trách gọi tên con,... rồi đến tên họ đạo con được Chúa sai đến... Con chẳng biết phản ứng ra sao, chỉ biết thầm thì cầu nguyện thật nhiều trước, trong và sau lúc đó. Tiếp theo là thời gian con được nhiều lời chúc mừng từ anh em chủng sinh, từ một số cha giáo...

Đúng ngày cha sở định, con lên đường tới họ đạo. Ngài quan tâm tận tình, thấu hiểu, tạo điều kiện cho con tập tành những gì cần thiết cho sứ vụ tương lai, bằng chính việc chu toàn sứ vụ hiện tại, theo khả năng của con. Con nghĩ rằng : sự hiệp thông đầu tiên không ở chân trời góc biển xa xôi nào cả, mà cần phải bắt đầu từ những người gần gũi nhất. Và với thầy năm thử, thì hiệp thông nền tảng phải là với cha sở, cha phó, với các thành phần dân Chúa trong họ đạo.

Con người tương tác với nhau qua ngôn ngữ bằng lời hoặc không bằng lời, như qua cử điệu, nét mặt, trang phục, phụ kiện... Chúa đến với con người cũng qua ngôn ngữ bằng lời hoặc không bằng lời. Chúa đến qua Lời Chúa, được công bố đặc biệt trong Phụng Vụ Lời Chúa mỗi Thánh Lễ. Chúa đến qua sự hiện diện âm thầm nhưng linh thiêng nơi Bí Tích Thánh Thể... qua từng biểu hiện bác ái, yêu thương của con người dành cho nhau. Và con học nơi Chúa, tìm cách để giúp những người con có trách nhiệm được gần gũi Chúa, đón lấy Chúa cho chính đời mình. Các lớp giáo lý thiếu nhi đã có quý Giáo lý viên phụ trách, nên con phụ giúp cha phó trong phần chia sẻ cho các em đầu giờ, sau Thánh Lễ chiều, và cũng phụ cha một phần giáo lý dự tòng. Trong những chia sẻ giáo lý, con cố gắng sao cho người nghe có thể gia tăng tình yêu đối với Chúa Giêsu Thánh Thể, với Lời Chúa, Đức Mẹ, các thánh và thêm nhiều việc bác ái, cầu nguyện cho các linh hồn...

... Họ đạo con phục vụ, với tư cách là thầy giúp năm thử, là họ đạo thành phố, chung quanh có nhiều chùa và người Khmer. Trình độ dân trí của giáo dân khá cao, đời sống thành thị khác xa với quê hương, với họ đạo truyền thống, nơi mà con được sinh ra. Họ đạo mới hồi sinh khoảng một năm, nhờ sự tổ chức của cha sở mới và sự nỗ lực cộng tác của mọi thành phần dân Chúa, từ thiếu nhi Thánh Thể, đến những bệnh nhân được đem Mình Thánh Chúa mỗi thứ năm đầu tháng, rồi các hội đoàn, cộng đoàn dòng tu... Cho nên con đã học được rất nhiều kinh nghiệm từ cha sở về việc hồi sinh sự hiệp nhất, yêu thương trong họ đạo. Để làm được những hành động bác ái phải bắt nguồn từ những suy nghĩ đón nhận, yêu thương, trợ lực. Thật chính xác câu nói: “Lắng nghe để hiểu, nhìn lại để thương”. Sự yêu thương ấy thể hiện cụ thể qua sự chia sẻ công việc chung của các dự tu, huynh trưởng và sinh viên thiện

nguyện ngày trại hè, cung cấp cháo bác ái mỗi sáng thứ năm của quý cô cho các bệnh nhân...

Họ đạo là của Chúa, đời sống đức tin của dân Chúa là hồng ân Chúa ban, hạnh phúc cho người nào chọn Chúa là chủ đời mình, họ sẽ không lằm lạc trong thất vọng. Vì vậy, mỗi ngày con dành thời gian ở lại với Chúa trước Thánh Thể, để nhỏ to tâm sự chuyện buồn vui, thăng trầm phận người “làm dâu hơn trăm họ”. Thành công của việc giúp năm thử dù là thế nào, vẫn luôn có Chúa là chủ tất cả. Họ đạo cần có cha sở lãnh đạo, thầy giúp năm thử cần có cha sở để được hướng dẫn và biến đổi. Thành công của họ đạo là một lòng một ý với cha sở, để hiệp nhất tiến lên theo mong đợi của Chúa và Hội Thánh. Hiệp thông bền vững với nhau phải bắt nguồn từ sự khiêm tốn. Vâng lời và trung thành làm nên nét đẹp đời tu và đời người Kitô hữu giữa thế giới đa đoan. Con người đầy giới hạn, quá dễ đổi thay ! nên chỉ nhờ Lời Chúa và Thánh Thể hướng dẫn, tăng sức, thì đời sống yêu thương của người Kitô mới tiến dần đến hiệp thông trọn vẹn với Chúa và tha nhân...

Lời Chúa, Thánh Thể và bác ái thật sự là ba nguồn lực bền vững để thiết lập và tăng cường sự hiệp thông. Hiệp hành là dám vượt lên ích kỷ, hẹp hòi để cởi mở trái tim mình đón nhận tất cả, tha thứ tất cả, yêu thương tất cả. Hiệp thông để hiệp hành. Hiệp hành để ngày càng kết hợp mật thiết hơn với Chúa Kitô, qua từng chọn lựa mỗi ngày... Hành trình theo Chúa là hành trình hiệp thông, hiệp hành. Suy cho cùng, không phải cái tôi làm nên thành công mục vụ, nhưng chính Chúa Thánh Thần là Đấng dẫn đưa đến chân thiện mỹ, là nguồn lực đào tạo. Lời Chúa, Thánh Thể và bác ái phải là nguồn lực căn bản và thiết thân cho mỗi người bạn của Chúa, để được sống trong sự hiệp thông với Chúa và với nhau, để tất cả được sống dồi dào trong ân sủng và tình yêu của Chúa Thánh Thần.

3. VIẾNG CHÚA

Giải nhất dự tu:

Pr. Trương Thanh Thái, TTMVGPCT

Đức Thánh Cha Phanxicô đã chọn chủ đề cho Thượng Hội Đồng Giám Mục XVI là “Hướng tới một Hội Thánh hiệp hành : Hiệp thông – Tham gia – Sứ vụ”. Và chủ điểm của năm 2023 là “*Củng cố sự hiệp thông nhờ Lời Chúa – Thánh Thể – Bác Ái*”. Trong tiến trình hiệp hành, Chúa Giêsu luôn là đầu của Hội Thánh. Để hưởng ứng năm hiệp hành của Giáo hội, tôi đã tập viếng Chúa.

Hiệp hành là cùng nhau đi trên một con đường. Trong đó có các giáo sĩ, tu sĩ và giáo dân. Không có ai bị bỏ lại trong hành trình này. Năm 2023 là giai đoạn thứ 3 của Thượng Hội Đồng Giám Mục XVI. Giáo hội đang hiệp hành khi thu thập ý kiến của mọi giáo dân trên toàn thế giới về mục vụ của hàng giáo sĩ. Giáo hội không bỏ sót bất kỳ ý kiến của một ai để cùng bàn luận để đưa ra hướng đi trong tương lai. Một việc đạo đức bình dân để hiệp hành cùng Giáo hội là viếng Chúa. Viếng Chúa là một cuộc gặp gỡ giữa con người và Thiên Chúa. Cuộc gặp gỡ này diễn ra trong thinh lặng. Lúc đó, ta nói - Chúa lắng nghe và Chúa nói - ta lắng nghe. Viếng Chúa giống như một buổi thăm viếng người thân vậy. Chúa vẫn luôn sẵn sàng chờ đợi ta đến trò chuyện với Ngài. Điều cốt lõi của viếng Chúa là ta ở với Chúa, Chúa ở với ta và cả hai cùng trò chuyện trong thinh lặng.

Trong những tháng qua, tôi đã tập viếng Chúa mỗi ngày : Sau Thánh lễ buổi sáng, tôi ngồi lại nhà thờ một chút. Tôi dâng cho Chúa những việc mà tôi sắp làm trong ngày hôm nay, dù là việc đó khiến tôi chán chường. Buổi chiều, 17g 30, sau khi đã làm xong các công việc trong ngày – tôi đến nhà thờ thân quen để gặp Chúa. Một mình tôi ngồi trong nhà thờ. Chỉ có tôi với ánh đèn Châu. Không một âm thanh, không một tiếng động. Khi mặt trời đang dần lặn

xuống sau bụi tre, tôi bắt đầu tạ ơn Chúa xin được Chúa thương cho gặp chuyện may lành. Bên cạnh đấy, tôi cũng dâng lên Chúa những hy sinh, công việc mà tôi đã làm trong ngày. Tôi tâm sự với Chúa về những chuyện vui, nỗi buồn, sự lo lắng, những khó khăn và lầm lỗi của mình. Sau đó, tôi thỉnh lặng để cố gắng nghe Chúa muốn nói gì với mình. Tôi cảm thấy rất bình an. Đó là khoảng thời gian bình yên và hạnh phúc nhất sau một ngày làm việc mệt mỏi. Buổi tối, trước khi lên giường ngủ, tôi cảm ơn Chúa khi tôi nhìn lại một ngày vừa kết thúc. Câu chuyện mà tôi tâm đắc là chuyện về ông già tên Jim mà Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận kể. Cứ 12 giờ trưa ông đến nhà thờ không quá 2 phút để nói một câu với Chúa “Giêsu có Jim đây!” rồi về. Chỉ việc nhỏ ấy thôi đã giúp ông gần gũi với Chúa. Chúa cũng nhậm lời và thăm ông lúc ông già yếu. Câu chuyện đó đã giúp tôi dành thời gian để viếng Chúa.

Vì sao viếng Chúa là hiệp hành với Giáo hội. Thứ nhất, mọi người viếng Chúa nghĩa là cùng nhau đến gặp một người là Chúa Giêsu. Tôi đến gặp Chúa, anh cũng đến gặp Chúa, vậy chúng ta có cùng chủ đích. Chúa Giêsu là chủ thể để mọi người kết hiệp với nhau. Thứ hai, khi viếng Chúa, tôi nhận ra rằng Chúa đang quan sát tôi và tất cả mọi người. Xem chúng tôi sống như thế nào. Từ giáo dân cho tới Cha sở đều đang được Chúa Giêsu quan sát. Chúa thấy những lo toan bận bịu trong đời sống của họ. Chúa thấy những sai lầm và những cố gắng để biến đổi nên tốt hơn của mọi người. Để rồi tất cả đều cùng nhau tiến bước trên hành trình về quê trời. Thứ ba, khi viếng Chúa, tôi kể cho Chúa nghe những điều đã xảy ra với mọi người xung quanh. Ví dụ, tôi thấy người ông giữ cháu nhỏ, tôi thấy các chú đi vác lúa, tôi thấy chú bán kem chèo xuồng trên sông, tôi thấy cô bán bánh mì... dâng lên Thiên Chúa những điều ấy và xin Chúa giúp đỡ họ. Tôi cảm phục họ vì những việc đó tuy đơn sơ nhưng thật đẹp. Tôi cảm thông với mọi người xung quanh thay vì chê bai họ. Chính những việc đó cùng được Thiên Chúa đón nhận và gom góp lại thành một hy lễ duy nhất đẹp lòng Ngài.

Như vậy, viếng Chúa là cách mà tôi làm để cùng hiệp hành với Giáo hội nói chung và mọi người nói riêng. Nếu một ngày không viếng Chúa thì tôi cô đơn biết bao ! Dù ít hay nhiều, mọi người hãy chọn cho mình một khoảng thời gian yên tĩnh để viếng Chúa nơi nhà thờ hay tại nhà.

Lạy Chúa, xin cho mọi người biết ý thức sống tốt hơn, biết nghĩ đến Chúa, biết cảm thông cho nhau. Như Chúa Giêsu đã cầu xin: “*Để tất cả nên một, như Cha ở trong con và con ở trong Cha để họ cũng ở trong chúng ta*” (Ga 17, 21).

4. 2CH = 3T + 2M¹

Giải nhì chủng sinh:

Stêphanô Phạm Ngọc Duy, ĐCV Thánh Quý

XIN dâng Chúa chút tình bé nhỏ
THƯỜNG qua cha khai mở tài năng².
CÙNG cố lòng mến tín thành
CỐ gắng vì Chúa, hiệp hành cùng nhau.

MÔI tình Chúa trên cao vẫy gọi
TÌNH thương Ngài chờ đợi tháng năm³.

¹ Cùng Cố Hiệp Hành bằng Thánh Kinh, Thánh Thể và Tình Thương (bác ái) cùng Mẹ Maria.

² Quý cha trong ban tổ chức cuộc thi.

³ x. Thư chung HĐGMVN (7/10/2022): trích diễn từ của ĐGH Phanxicô (17/10/2015).

HIỆP hành có Chúa trung tâm
THÔNG truyền đức ái, hạt mầm Chúa gieo.

GIỮA đời sống còn nghèo Lời Chúa
ĐOÀN chiên Ngài cùng hứa nâng cao.
CON đường học hỏi khai mào,
CHÚA dìu con tiên bước vào Thánh Kinh⁴.

BẰNG lòng mến tận tình tìm Chúa
LỜI Ngài luôn chan chứa yêu thương.
THÁNH Tâm là chốn thiên đường,
KINH đô muôn thuở, “quê hương” vĩnh hằng.

NHỜ bửu huyết trào dâng kết ước
MÌNH Máu Ngài, linh dược nhiệm mầu,
THÁNH Thần “hoán đổi” thâm sâu
CHÚA nên “Tám Bánh” nuôi dân muôn đời.

TRONG giao ước Ngôi Lời ký kết,
“**TÌNH** trăm năm”, tình đẹp tuyệt vời.
MẾN yêu – Bái ái giúp người,
THƯƠNG nhau như thể chính Người thương ta.

HIỆP lòng chạy đến Cha Bửu Diệp
NHỜ Ngài cầu Chúa kiếp khổ sầu.
CHA yêu “Ngoại – Giáo” như nhau
TRƯỜNG truyền cha chẳng bỏ ai khăn cầu.

THEO chân Mẹ nhiệm mầu chuỗi ngọc⁵
GUỒNG “Xin vâng” một mực trước sau.
ĐỨC ái nên trái ngọt ngào,
MẸ giúp “Thúc đẩy cùng nhau hiệp hành”⁶!!!

5. BÁC ÁI - PHƯƠNG THỂ CỦA SỰ HIỆP THÔNG

Giải nhì dự tu:

Phanxicô Assisi Nguyễn Đức Trường, HĐ. Trà Ban.

Chủ đề Năm mục vụ 2023 của Hội đồng Giám mục Việt Nam là củng cố sự hiệp thông nhờ: Lời Chúa, Thánh Thể và Bác Ái. Tôi rất ấn tượng và quan tâm đến khía cạnh Bác ái, một khía cạnh mà ai trong chúng ta cũng cần phải có, để có thể sống tốt và thi hành những điều Chúa dạy thông qua Lời của Người. Thông qua những việc làm bác ái sẽ giúp cho chúng ta gắn kết mật thiết với Chúa hơn, gắn bó với tha nhân và giúp chúng ta rèn luyện những nhân đức tốt cần có nơi mỗi người Kitô hữu.

⁴ Chương trình “Cùng Học Lời Chúa” của giáo phận Cần Thơ.

⁵ x. Đoạn kết thư chung của HĐGMVN về Hiệp Hành (7/10/2022).

⁶ Lấy ý chủ đề Hiệp Hành 2024: “Thúc đẩy sự tham gia đời sống Giáo hội”, thư chung của HĐGMVN về Hiệp Hành (7/10/2022).

Bản thân tôi là một Dự tu của Giáo phận nên việc tiếp cận với Lời Chúa và Chúa Giêsu Thánh Thể là việc làm hằng ngày; tôi luôn ý thức mỗi lần được đọc, nghe Lời Chúa và được rước Chúa mỗi ngày đó là niềm vui của tôi. Nhờ đó mà tôi cảm nhận rất rõ tình thương của Chúa dành cho tôi và tôi muốn chia sẻ niềm vui đó cho mọi người xung quanh bằng những việc làm bác ái, cho dù đó là những việc nhỏ nhất.

Bác ái trong tư tưởng: Từ trong tư tưởng, suy nghĩ của tôi luôn muốn nghĩ tốt cho người khác; nhưng không ít lần suy nghĩ của tôi lại gán cho người khác những điều không hay. Sau khi ngẫm nghĩ lại, tôi mới thấy mình đã quá nóng vội khi nghĩ những điều không tốt về tha nhân như vậy. Thánh Tôma Aquinô nói: “Thà hay bị lừa mà giữ được quan niệm tốt về một kẻ gian ác, còn hơn ít bị lừa mà có quan niệm xấu về một linh hồn lương thiện”. Nếu tôi sống được câu nói của thánh nhân chắc hẳn tôi sẽ rất thành công khi những tư tưởng, suy nghĩ của tôi luôn nghĩ tốt cho người khác.

Bác ái trong lời nói: Một số người họ rất quan trọng trong vấn đề ăn nói. Đôi khi lời nói có thể giúp người khác thăng tiến hơn trong cuộc sống nhưng cũng có thể dẫn họ vào con đường cùng. Bởi nên, ông cha ta có câu: “Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”. Nếu chúng ta sống được câu nói của Chân phước Don Michel Rua thì còn gì bằng: “Nếu thấy một người có chín mươi chín khuyết điểm và chỉ có một khía cạnh tốt, hãy nâng cao khía cạnh tốt đó mà bỏ quên những khuyết điểm kia”. Cũng có lắm lúc trong lời nói của tôi đã làm cho người khác phiền lòng. Chắc những lúc đó tôi không cố ý làm cho họ buồn đâu. Vì thế, tôi luôn tự nhủ với lòng rằng: Những lời nói hay, lời khen ngợi, lời cảm ơn và xin lỗi... được từ chính miệng tôi thốt ra, chắc chắn sẽ đem lại cho người khác niềm vui và chính lúc ấy cũng làm cho tôi vui theo.

Bác ái trong hành động: Bác ái là “cho đi”. Cho đi nụ cười, ánh mắt: đôi khi gặp một người nào đó mà mình chưa quen biết, thì mình chỉ cần trao cho họ một nụ cười thân thiện, một ánh nhìn trìu mến cũng đủ để làm họ có cái nhìn tốt về mình rồi; Cho đi niềm vui, tinh thần lạc quan yêu đời: Có những lúc chính tôi bắt gặp một người nào đó trong trạng thái buồn sầu vì nhiều lí do. Chính lúc ấy tôi sẽ chia sẻ niềm vui, tinh thần lạc quan của tôi cho họ và tôi cảm nhận được nỗi buồn của họ phần nào đó được vui đi. Khi đó làm cho tôi phấn khởi hơn khi thấy mình đã làm được một điều rất ý nghĩa; Cho đi thời gian: Thời gian rất quan trọng đối với cuộc sống của mỗi người, tôi cũng không ngoại lệ. Với tôi việc dành thời gian cho người khác, điều đó tôi rất sẵn lòng. Dành thời gian để chia sẻ, tâm sự với người khác thì chính lúc đó tôi cũng học hỏi được cho mình những kinh nghiệm hữu ích. Đặc biệt là làm cho người khác cảm nhận được sự quan tâm của tôi dành cho họ và từ đó họ cảm thấy họ được tôn trọng hơn, được quan tâm hơn; Cho đi tình thương, lòng chân thành: Chính Chúa dạy: Hãy yêu thương hết thảy mọi người cho dù đó là kẻ thù của ta hay đó là những kẻ ngược đãi ta. Sách Nhân bản Theo Ki tô Giáo dẫn đến trưởng thành do Linh mục Giuse Đình Quang Thịnh biên soạn có một tư tưởng rất hay như sau:

“Lấy ác báo lành: Ta là quỷ

Lấy ác báo ác: Ta là sói

Lấy lành báo lành: Ta là người

Lấy lành báo ác: Ta là Chúa”.

Trong cuộc sống, yêu thương người yêu thương mình thì quá dễ rồi. Nhưng sống được tinh thần như Chúa dạy yêu thương cả kẻ thù thì rất khó. Khó chứ không phải không thực hiện được. Chính tôi cũng đang tập sống tinh thần đó mỗi ngày, để mỗi ngày sống của tôi là những chuỗi ngày biết lan tỏa tình thương của mình cho người khác. Biết cho đi tình thương cũng có nghĩa là trao ban cho người khác lòng chân thành. Vì không ai đem tình thương của

mình dành cho người khác mà trong tình thương đó lại có sự giả dối.

Trong chương trình đào tạo của Lớp Dự tu mà tôi đang theo đuổi ơn gọi của mình. Tôi cũng được Cha Đặc trách Dự tu mời gọi kết thân với một gia đình có hoàn cảnh khó khăn để chia sẻ những niềm vui, nỗi buồn trong cuộc sống với họ. Từ đó, tôi có dịp lắng nghe và biết được hoàn cảnh sống của họ và cũng từ đó tôi có cơ hội để giúp đỡ họ phần nào đó về tinh thần cũng như vật chất; mặc dù nó không là gì nhưng tôi cảm thấy được niềm vui nơi họ khi nhận từ tôi những món quà bé nhỏ đó. Và tôi cũng xem họ như là hiện thân của Đức Kitô. Vì khi xem họ như chính Chúa tôi cảm thấy mình dễ đồng cảm với họ hơn; làm cho mối dây hiệp thông giữa tôi với họ được gắn kết hơn. Thánh Grêgôriô Cả cũng khuyên chúng ta rằng: “Hãy yêu thích việc bác ái. Hãy đón tiếp Đức Kitô vào bàn ăn của con, để con được Người đón tiếp vào bàn tiệc muôn đời”.

Tóm lại, để hòa vào tinh thần chung của Hội đồng Giám mục Việt Nam trên nền tảng củng cố sự Hiệp Thông nhờ: Lời Chúa, Thánh Thể và Bác ái. Chúng ta hãy cố gắng sống tốt với những lời Chúa dạy để xứng danh là người Kitô hữu, xứng đáng là con cái Chúa. Là một Dự tu, tôi cũng không ngừng nỗ lực tự đào tạo bản thân để thăng tiến đời sống mình mỗi ngày; hầu sau này trở thành Linh mục của Chúa, một Linh mục nhiệt thành và là Linh mục của Lời Chúa mà Chúa và Giáo hội hằng mong ước.

6. CÁI ÔM CHỮA LÀNH TÂM HỒN

Giải ba tu sĩ:

Marcelline Nguyễn Thị Kiều Nhi, HD.CQP.CT

Ai đó đã từng nói “Đứa trẻ hạnh phúc lấy tuổi thơ để chữa lành những vết thương cuộc đời và cũng có những đứa trẻ lấy cuộc đời để chữa lành những vết thương của tuổi thơ”. Câu nói này khi nghĩ lại tôi thấy mình hạnh phúc lắm. Tôi nghĩ nếu tuổi thơ của tôi không có mẹ trong biến cố ấy, chắc Tôi sẽ không được như tôi của hiện tại. Một người luôn tin vào bản thân, nỗ lực mỗi ngày và dù cuộc đời có cay nghiệt thì tôi vẫn cố gắng mỉm cười và vui sống. Tôi của hiện tại đã là tốt hơn nhiều tôi của những năm tháng ấy.

Tôi đã từng là con người tự kiêu, tự lập, mạnh mẽ và học khá giỏi. Với tuổi trẻ nổi loạn cộng với sự bố mẹ rất yêu thương và niềm tự hào về tôi, tôi luôn coi mình là trung tâm. Để giữ vững vị trí trong lòng bố mẹ tôi đã nỗ lực rất nhiều. Thế nhưng những gì đẹp đẽ, hạnh phúc ấy lại là khởi đầu cho những va vấp đầu đời của tôi. Hạnh phúc tự hào biết là bao nhiêu khi tôi được chọn vào nhóm học sinh giỏi Sử của trường, tôi đã rất vui và tự mãn về bản thân. Tôi có sở trường trong việc ghi nhớ, xét về quá trình ôn luyện thì luôn đứng trong top ba của nhóm, vì thế chẳng có gì là sai khi tôi chắc chắn với cả nhà rằng mình sẽ được đại diện trường đi thi học sinh giỏi Sử cấp tỉnh. Thế nhưng niềm vui, sự tự tin đó đã sụp đổ ngay sau bài thi sát hạch cuối cùng để chọn ra ba người đại diện trường đi thi. Sau khi thi xong và có kết quả tôi như chết lặng, vì trên bảng danh sách không phải tôi mà lại là những người không thể ngờ đến. Bài thi này là bài quyết định sau cùng thế nhưng tôi lại làm không tốt, sự kiêu ngạo trong tôi trỗi lên mạnh mẽ, để bào chữa, để tự vệ. Tôi thấy xung quanh mình là những ánh mắt dị nghị, khinh miệt của các bạn như muốn bóp nghẹt tôi, tôi có thể nghe được những tiếng nói xì xào khinh bỉ. Sự kiêu ngạo đó làm tôi không thể chấp nhận mình và lại càng không muốn chấp nhận những an ủi của người khác. Tôi rơi vào trầm cảm không muốn nói chuyện với ai, trốn tránh tất cả đặc biệt là về vấn đề học tập. Thế nhưng điều tôi không muốn thì cuộc đời lại muốn nhắc đến nhiều hơn vào nỗi đau đó.

Tin tôi không được đi thi cả xóm ai cũng biết nên mọi người đều hỏi tôi cùng một câu hỏi. Mỗi câu như xát muối vào trái tim mỏng manh vốn đã bị tổn thương ấy của tôi. Đứng trước những câu hỏi đó, tôi chẳng biết mình phải trả lời như thế nào. Tôi gượng cười và chạy thật nhanh về nhà tìm một chỗ để trú ẩn sao cho an toàn và để tránh đi những điều mà bản thân tôi muốn trốn tránh. Tôi cảm thấy cô đơn ngay trong chính ngôi nhà của mình, đau khổ, buồn tủi vô cùng. Trên bàn cơm bố và anh chị những người đã rất tự hào về tôi lại chẳng thể giấu đi những tò mò, những xét đoán về việc tôi lại bị loại. Những câu hỏi dồn dập tại sao, cùng những ánh mắt chất chứa sự thất vọng, đã khiến tôi hoàn toàn suy sụp. Tôi không thể mạnh mẽ hơn nữa. Tôi đã cố gượng để ăn thật nhanh chén cơm trong sự ngậm ngùi, hối tiếc và tự trách bản thân mình. Tôi chạy thẳng vào phòng, chum mèn lại và khóc thật nhiều như thể rằng chẳng có ai có thể hiểu tôi và thấy những cố gắng của tôi lớn như thế nào. Ngay cả khi khóc, những dị nghị và lời đàm tiếu của người khác cứ quanh quẩn trong đầu Tôi. Tôi đi dần vào trong những ý tưởng tiêu cực, nghĩ đến những điều không hay, tự nhốt mình vào những điều đó và cô lập mình. Nỗi đau làm cho tôi ngủ từ lúc nào không hay. Lúc đấy tôi nghĩ, giả như mình ngủ mãi không dậy thì hay biết mấy. Nhưng tôi chợt thức khi ngay trong màn đêm tối của căn phòng hay có lẽ là trong chính tâm hồn tan nát của Tôi cô bé lớp 11 là một bàn tay chạm nhẹ và xoa lấy đầu Tôi, bàn tay ấy nhẹ nhàng nâng đầu Tôi lên, ôm vào lòng. Tôi giả như mình vẫn ngủ say không biết, người ấy ôm Tôi vào lòng xoa nhẹ đầu tôi. Tôi cảm nhận rõ hơi ấm, mùi hương quen thuộc của người, lời nói nhẹ nhàng, thì thầm khẽ nói vào tai tôi “con gái ơi không sao đâu con, năm sau con sẽ có cơ hội khác, con sẽ làm được thôi”. Tôi đã nghe rất rõ từng lời và ghi nhớ cả cung giọng, cùng hơi ấm từ hơi thở của người. Mẹ mới đi bán về biết chuyện là mẹ đã vào với tôi liền, mẹ đã làm như thế khi Tôi buồn nhất, tuyệt vọng nhất. Trái tim tan nát của Tôi được mẹ lượm nhặt, chữa lành mà trả lại cho tôi nguyên vẹn. Mẹ nhẹ nhàng đến với tôi vực Tôi dậy, mẹ không hỏi Tôi tại sao, mẹ đến như một bờ vai êm ái để Tôi tựa vào và cảm thấy an toàn, để Tôi gỡ bỏ mọi sự phòng vệ, mọi sự tự cao, để Tôi có thể nhẹ nhàng với những thất bại đầu đời của bản thân. Để Tôi biết rằng có một người luôn tin tưởng Tôi cho dù Tôi đang ở trong đêm tối, cho Tôi biết Tôi có cơ hội để làm tốt hơn. Nhìn lại chặng đường đã qua tôi đã lớn lên mỗi ngày Tôi đã không phụ tình yêu của mẹ. Tôi đã ghi danh mình vào trong tốp ba học sinh giỏi Sử của trường, dù chỉ là đạt giải thưởng khuyến khích nhưng nó là bước đầu của những thành công khác và cũng lời cảm ơn mẹ trong hành trình chinh phục cuộc sống của tôi. Tôi người đã nhận được tình yêu, sự cảm thông và niềm tin tưởng đã đứng lên như thế đấy.

Tôi thấy mình thật may mắn vì Tôi là đứa trẻ có một tuổi thơ hạnh phúc có một người mẹ tuyệt vời. Chính vì những điều tuyệt vời đó mà Tôi có thể sống vui tươi và hạnh phúc cho đến hiện tại, dẫu rằng cuộc sống của Tôi không mấy dễ dàng. Người ta thường nói người lớn thích vị đắng của cà phê và thích vị cay của ớt. Vì cuộc sống này đã bắt họ trải qua nhiều chua cay mặn đắng. Tôi thì ngược lại Tôi không ăn được những vị đó, đôi khi bị trêu chọc rằng cuộc đời của tôi chỉ toàn ngọt ngào mà thôi, những lúc như vậy Tôi chỉ mỉm cười mà không thanh minh. Đối với Tôi cuộc sống có dễ thương hay không là do bản thân của mình nhìn nó. Tôi chọn nhìn cuộc sống và người xung quanh theo cách mà mẹ tôi đã nhìn Tôi. Tôi biết dù cuộc sống không phải lúc nào mình sống tốt và sống dễ thương với mọi người thì mình cũng được trả lại y như những gì mình đã cho, đôi khi mình cũng nhận lại những điều chua chát và đắng lòng, những lúc như thế lại thấy nản mà không muốn sống tốt nữa. Thế nhưng khi nghĩ lại nếu năm tháng đó mẹ không phải là người trao cho tôi cái ôm và lời động viên, thì có lẽ liệu có là tôi như bây giờ, hay tôi có còn tồn tại. Khi bản thân đã từng trải, cảm nghiệm tình yêu thì dù có gặp khó khăn và trắc trở bao nhiêu đi nữa họ vẫn muốn đem tình yêu họ nhận được cho người cần đến nó, biết là sẽ gặp những chống đối, những người vô ơn, nhưng họ vẫn cứ làm vì họ không thể giấu được tình yêu, và lại không thể cưỡng lại sự thúc bách của tình yêu đó.

Ôn gọi tôi đang bước theo thật thuận tiện biết bao, đây là nơi tôi được sống cuộc đời của mình cho tha nhân. Lí tưởng thật cao đẹp nhưng cũng đầy thách thức. Đôi lúc trong cuộc sống không phải lúc nào mình mong muốn là được, nó còn phụ thuộc rất nhiều vào những yếu tố khác chi phối. Có

rất nhiều việc Tôi làm đã thành công nhưng nhiều hơn hết vẫn là thất bại. Thế nhưng Tôi không để cho những thất bại đó làm cho bản thân chai lì với tha nhân, không để mình biến thành một tu sĩ không biết yêu, cảm thông và tha thứ. Tôi luôn sống loại bỏ điều tiêu cực. Sống tốt những điều Tôi nhận được qua việc chia sẻ đến tha nhân khi tôi có dịp gặp gỡ. Đến với họ đón nhận họ, cảm thông và tin tưởng họ để cho họ biết họ có thể làm tốt hơn. Thực vậy sự nối kết đích thực giữa người với người đôi khi đến từ những cử chỉ nhỏ bé hơn là những lời nói khoa trương bóng bẩy. Khi ta trao yêu thương thì điều ta nhận lại sẽ là tình yêu. Tình yêu sự bao dung là chất liệu làm nên sự hiệp nhất và vững mạnh của bất cứ tổ chức nào nếu nơi đó có sự hiện diện của chúng.

7. CÙNG CỐ HIỆP THÔNG NHỜ LỜI CHÚA, THÁNH THỂ VÀ BÁC ÁI

Giải ba chủng sinh:

Giuse Nguyễn Văn Hoan, ĐCV Thánh Quý

Chúng ta không thể sống mà thiếu sự hiệp thông và Thiên Chúa cũng không còn là Ngài nếu thiếu sự hiệp thông. Mầu nhiệm lớn nhất của Giáo hội Công Giáo là mầu nhiệm Một Chúa Ba Ngôi, và ngay trong mầu nhiệm Một Chúa Ba Ngôi cũng chứa đựng mầu nhiệm của sự hiệp thông giữa Ba Ngôi Thiên Chúa. Sự hiệp thông giữa Ba Ngôi Thiên Chúa là nguồn gốc của sự sáng tạo và là nền tảng của tình yêu, và cũng là nguồn gốc của sự hiệp thông giữa Thiên Chúa và con người và giữa con người với nhau. Thiên Chúa đã tạo dựng con người trên hình mẫu sự hiệp thông giữa Ba Ngôi Thiên Chúa, do đó chúng ta phải sống hiệp thông với Chúa và với nhau, vì đó là mục đích tạo dựng của Ngài và là cách thế duy nhất để ta được ơn cứu độ. Trong cuộc sống, sự hiệp thông được thể hiện qua nhiều cách khác nhau, nhưng cách thể quan trọng nhất là: nhờ Lời Chúa, trong Thánh Thể và qua Bác Ái.

Nhờ LỜI CHÚA

“Lời Chúa là ngọn đèn soi cho con bước là ánh sáng chỉ đường con đi” (Tv 19,9). Lời Chúa là kim chỉ nam cho mỗi người trên hành trình về với Chúa và đến với nhau. Thánh Giêrônimô nói “Không biết Thánh Kinh là không biết Chúa Kitô”, vậy không biết Chúa Kitô thì không thể biết Thiên Chúa, mà không biết Thiên Chúa thì không thể hiệp thông với Người, mà không thể hiệp thông với người thì chúng ta cũng chẳng thể hiệp thông với nhau vì vậy Lời Chúa đóng vai trò quan trọng trong đời sống hiệp thông.

Khi chúng ta dành thời gian lắng nghe và suy ngẫm Lời Chúa, chúng ta được gặp gỡ Thiên Chúa và nhận được sự soi sáng của Ngài. Lời Chúa giúp chúng ta hiểu biết về Thiên Chúa, về bản thân và về thế giới xung quanh, nhờ đó chúng ta có thể sống một cuộc đời có ý nghĩa.

Cá nhân tôi có những cảm nhận về đời sống hiệp thông nhờ Lời Chúa: Khi tôi dành thời gian đọc Kinh Thánh và suy niệm về những điều Chúa muốn nói với tôi, tôi đã nhận ra Chúa yêu tôi là dường nào, và tôi cũng biết được tôi phải làm gì để đáp lại tình yêu ấy. Tôi cũng cảm nhận được sự hiệp thông sâu sắc với tha nhân khi chúng tôi cùng nhau chia sẻ Lời Chúa, cùng nhau học hỏi và cầu nguyện, cùng nhau xây dựng cộng đoàn Giáo hội. Lời Chúa đã giúp tôi và nhiều người trả lời được câu hỏi lớn của đời mình: “Tôi sống trên đời này để làm gì!”.

Kinh nghiệm của tôi là hãy kiên nhẫn trong việc áp dụng Lời Chúa trong cuộc sống, đừng bỏ cuộc nếu không thấy kết quả ngay lập tức và hãy tin rằng Thiên Chúa luôn ở với bạn. Lời chúa là một món quà quý giá mà Chúa ban cho con cái của Ngài, hãy như ngôn sứ Giêrêmia “Gặp được Lời Chúa con đã nuốt vào” (Gr 15,16).

Trong THÁNH THỂ

Thánh Thể là trung tâm của đời sống Kitô hữu, là nơi chúng ta gặp gỡ Chúa Kitô một

cách thực sự trong mối tương quan cá vị với Thiên Chúa, nơi đó mỗi người diện đối diện với Ngài, nơi đó mỗi người sẽ nghe thấy Ngài nói “Hãy ở lại trong tình thương của Thầy” (Ga 15,9) và chúng ta cũng hãy nói với Ngài “Lạy Thầy, Thầy biết con yêu mến Thầy” (Ga 21,15).

Nhờ Thánh Thể, chúng ta được kết nối với Chúa Kitô như “Cành nho được kết nối với thân nho” (Ga 15,5). Khi chúng ta tham dự Thánh lễ, chúng ta được hiệp thông với Chúa Kitô trong Mình và Máu Thánh của Người. Thánh Thể là một bí tích kỳ diệu, vượt qua tất cả hiểu biết của chúng ta nên chúng ta chỉ có thể “lấy đức tin mà bù lại”.

Cá nhân tôi khi tham dự Thánh lễ, tôi cảm thấy được Chúa Kitô đang hiện diện trong tôi, khi đó “Tôi sống không còn là tôi sống nhưng là chính Chúa Kitô sống trong tôi” (Gl 2,20), Thánh Thể đã giúp tôi mạnh mẽ hơn để vượt qua những khó khăn trong cuộc sống. Tôi cũng cảm nhận được sự hiệp thông với tha nhân khi chúng tôi cùng nhau tham dự Thánh lễ để “cùng chia sẻ một tấm bánh”, bởi vì “Chỉ có một tấm Bánh, và tất cả chúng ta chia sẻ cùng một Bánh ấy, nên tuy nhiều người, chúng ta cũng chỉ là một thân thể” (1Cr 10,17).

Tôi tin rằng đời sống hiệp thông nhờ Thánh Thể là một điều vô cùng quý giá, đây là cách chúng ta được gặp gỡ Chúa Kitô, được kết nối với Ngài và với nhau, và được biến đổi để trở nên giống Ngài hơn. Thánh Thể là một món quà quý giá mà Chúa Giêsu đã ban cho chúng ta, hãy trân trọng và cảm tạ Ngài.

Qua BÁC ÁI

"Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ của Thầy nếu anh em yêu thương nhau" (Ga 13,35). Bác ái là dấu hiệu của sự thuộc về Chúa Giêsu và là cách chúng ta thể hiện tình yêu của Ngài cho thế giới. Bác ái là cốt lõi của Tin Mừng và là dấu chỉ của môn đệ Đức Kitô. Có nhiều cách để củng cố đời sống hiệp thông qua Bác ái, nhưng tôi chọn sống bác ái dựa vào những lời khuyên của Thánh Kinh để củng cố sự hiệp thông:

“Vui với người vui, khóc với người khóc” (Rm 12,15). Trong cuộc sống “mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh”, không ai là không có những khó khăn riêng, nên tôi học cách lắng nghe họ và chia sẻ với họ những gì tôi có, kể cả về vật chất lẫn tinh thần.

“Phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau, như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Kitô” (Ep 4,32). Không ai là hoàn hảo và sai lầm là một điều không thể tránh khỏi, nên tôi luôn tìm cách tha thứ và chấp nhận người khác với một tâm hồn khiêm tốn và yêu thương.

“Mỗi người đừng tìm lợi ích cho riêng mình, nhưng hãy tìm lợi ích cho người khác” (Pl 2,4). Tôi tin rằng việc hỗ trợ và giúp đỡ người khác không chỉ là giúp họ vượt qua khó khăn, mà còn giúp tôi và họ biết sống yêu thương hơn.

“Không còn chuyện phân biệt Do Thái hay Hy Lạp, nô lệ hay tự do, đàn ông hay đàn bà; nhưng tất cả anh em chỉ là một trong Đức Kitô (Gl 3,28)”. Tôi học cách bỏ qua những khác biệt về tính tình, về khả năng, về vùng miền, về thói quen và học cách tôn trọng mọi người vì đó là luật yêu thương mà Thiên Chúa truyền dạy.

“Trước hết, tôi khuyên ai nấy dâng lời cầu xin, khẩn nguyện, nài van, tạ ơn cho tất cả mọi người” (1Tm 2,1). Với tôi, cầu nguyện là cách dễ dàng nhất để thể hiện tình yêu thương đối với tha nhân và cũng là cách hiệu quả nhất mà tôi có thể làm để giúp đỡ người khác cũng như cho chính bản thân mình.

Bác Ái là một đức tính cần được rèn luyện và thực hành thường xuyên trong đời sống hiệp thông và đừng bao giờ nghĩ mình không có gì để cho đi hay chẳng làm được việc gì to lớn, hãy nhớ lời mẹ Têrêsa nhân nhũ “Nếu bạn không thể làm được những điều vĩ đại thì hãy làm những điều bé nhỏ với một tình yêu vĩ đại”.

KẾT : Hiệp thông là một quà tặng quý giá từ Thiên Chúa, cho nên củng cố sự hiệp thông là một việc quan trọng đối với người Kitô hữu, điều đó giúp chúng ta sống một cuộc sống có ý nghĩa và có tác động tích cực đến cuộc sống. Lời Chúa, Thánh Thể và Bác Ái là chìa khóa quan trọng để củng cố sự hiệp nhất trong Giáo hội, khi chúng ta lắng nghe Lời Chúa, cử hành Thánh Thể và thực hành Bác Ái, chúng ta đang xây dựng một Giáo hội hiệp nhất, yêu thương và phục vụ. Hãy sống hiệp thông với nhau để chúng ta có thể trở nên một cộng đồng yêu thương và hiệp nhất trong Chúa Kitô.

8. Truyện ngắn: BÀI HỌC HIỆP HÀNH

Giải ba dự tu:

Tm. Nguyễn Hoàng Khang, HD. Long Mỹ

Trời mùa hè ở cái xứ cực Nam đất nước này không khác gì cái lò lửa khổng lồ hừng hực cháy cả ngày lẫn đêm. Cái nắng cháy da cháy thịt của buổi trưa vừa đứng ngọ khiến nó cảm thấy khó chịu trong người. Nhưng riết rồi nó cũng quen, ai lớn lên ở cái xứ này mà không phải sống chung với cái nắng này.

*Nó đang loay hoay nấu ăn ngoài sau hè thì nghe có tiếng gọi vọng từ nhà trên “Hai Tâm có nhà không bây?” Một giọng nói rất quen nhưng nó lại không nghĩ ra ai nên liền đáp lại “**ai ở ngoài chờ con chút xíu.**”*

*Nó nhắc xoong canh xuống rồi chạy một mạch lên nhà trên “**Ủa bà Năm đi đâu giắc này vậy?**”*

-Bà năm nhẹ nhàng đáp “tao nghe nói má bây bị té xe hôm rày mà tao lu bu quá chưa ghé được. Săn nay chợ ế tao về trễ nên tạt ngang vô đây coi má bây sao rồi. Má bây có nhà hông?”

*-Nó nhanh nhẹn thưa “**dạ má con đi tái khám trên bệnh viện huyện. Đi từ sáng mà sao giờ này chưa về hông biết. chắc sắp về tới rồi đó Năm. Bà Năm ngồi chơi chờ má con về nghen.**”*

- Bà năm cười bảo: Thôi bây ơi, công chuyện tao đặng đặng đê đê, tưởng má bây có nhà tao ghé thăm chút. Năm gửi cho má bây giỏ cua đồng nè, coi hồi nấu cho má bây ăn nghen.

*Nó đón lấy giỏ cua từ tay bà Năm “**chèn ơi, cua đâu mà ngon dữ bà Năm, con nào con nấy chắc nịch**”*

- (Bà năm đáp): tao mới bắt sáng nay đó bây, mùa này cua đồng ít quá, tao lội mấy đám ruộng mới đặng nhiều đó.

*- (Nó nhìn Bà Năm đáp): **chèn ơi, cực cho Năm quá. Sáng nay bà Năm đi bán trễ là bắt cua cho má con đó hả ?***

- Cũng không trễ mấy bây ơi, hôm rày bán ế quá nên tao cũng không ham đi sớm (Bà năm nói với giọng điệu đồng dục).

*Nó cười vì nó hiểu chợ có bữa này bữa khác nên chuyện đắt ế cũng là thường tình. “**con cảm ơn Năm nghen, bữa sau bà đừng có lội ruộng xa nữa nhen, lớn tuổi rồi lo nghĩ ngơi cho lại sức.**”*

- Có gì đâu bây, mình nghèo tiền nghèo bạc chứ đâu có nghèo tình nghĩa. Mình phải hiệp hành chờ con. Mấy con cua có đáng bao nhiêu quan trọng là cái tình làng nghĩa xóm. (Bà Năm vừa cười vừa nói)

- Năm bữa nay nói chuyện toàn hiệp hành với hiệp thông không ta hahaha... Nó cười

như được mùa.

- *(Bà Năm ngai ngừng nói)* Bậy chộc tao hoài. Cái này là tao nghe ông cha giảng mình phải hiệp hành với nhau trong mọi việc nhất là trong tình bác ái với nhau. Chứ tao có biết ắt giáp gì đâu.

- ***Vậy Năm hiểu hiệp hành là sao? (Nó đồng dạc hỏi)***

- *Bà Năm nhanh nhẹn trả lời.* Bậy có ăn học hiểu khác chứ nhà quê như tao hiểu đơn giản lắm. Hiệp hành tức là cùng nhau hành động không chỉ trong công việc của họ đạo mà con trong cả đức tin, đức cậy và đức mến. Hơn hết mình phải hiệp hành với anh chị em lương dân trong việc chung của làng xóm để người ta nhận biết Chúa. Thôi! Năm dìu hen, bữa nào tao ghé chơi với má bậy.

- ***Dạ Năm dìu.*** *(Nó gác đầu chào bà năm xong nó tiến bà ra cửa mắt dôi theo bà lão lưng còn mà dáng đi thoăn thoắt cho đến khi bóng bà khuất dần. Lời bà Năm cứ lẩn quẩn trong đầu nó)* “mình nghèo tiền nghèo bạc chứ đâu nghèo tình nghĩa... Hiệp hành trong đức tin, đức cậy và đức mến. Hơn hết mình phải hiệp hành với anh chị em lương dân trong việc chung của làng xóm để người ta nhận biết Chúa.” *Quả đúng thiệt như vậy. Ở cái xóm này còn ai lạ gì bà Năm, nhà bà tận cuối xóm, tuổi ngoài thất thập mà hàng ngày vẫn phải buôn gánh bán bưng để nuôi hai đứa cháu chưa tròn 10 tuổi. Con trai và con dâu bà đi làm công nhân trên Sài Gòn cả năm mới về một hai lần. Ba năm trước trên đường về quê bị tai nạn và qua đời để lại cho bà hai đứa cháu nheo nhóc. Ba bà cháu nương tựa nhau mà sống, có cực mấy bà cũng chẳng than thở lời nào vì bà tin vào sự quan phòng của Chúa. Sáng nào bà cũng dậy sớm cắt rau ngoài vườn đem ra chợ bán rồi lại về lo cơm nước cho hai đứa cháu. Chiều chiều ba bà cháu dắt nhau đi lễ, cuộc sống đơn nghèo vậy mà bình yên.*

Nó nghĩ bụng “***một bà già suốt ngày quanh quẩn với mảnh vườn, góc chợ vậy mà nhận ra ý nghĩa của hiệp hành mà Giáo Hội đang hướng tới trong khi đó vẫn có rất nhiều người thờ ơ, dửng dưng như chẳng mấy quan tâm tới định hướng sống đức tin mà Giáo Hội Việt Nam đang đề ra. Phải chẳng nhiều người đang tự tách mình ra khỏi mối hiệp thông của Giáo Hội mà chính bản thân họ cũng không nhận ra điều đó? Bà Năm nói đúng hiệp hành trước hết phải là cùng nhau làm việc vì đức ái, vì cái tình của những người con cái Chúa với nhau***”

Nó còn đang nghĩ thì tiếng chuông trưa trên nhà thờ họ đạo đổ dồn vang vọng khắp không gian. Cảm giở của đồng trên tay mà lòng nó xúc động đến lạ thường....

9. LỜI NHẮN NHỦ

Giải khuyến khích:

M. Martine Hoàng Thị Thu Anh, HD.CQP.CT.

Nuôi tiếc là gì? Là cảm giác đến bất ngờ khi bạn đã bỏ lỡ điều gì đó để rồi bản thân chẳng còn có thể làm một điều gì hay tận hưởng một cái gì đã từng có dù là điều nhỏ bé nhất, bình thường nhất. Đơn giản điều bạn đã từng muốn hay không muốn đó sẽ rất có thể không bao giờ xảy ra lần nào nữa trong cuộc đời của bạn, lòng bạn khao khát và tự hỏi bản thân giá như mình biết trước thì... Cảm giác nuôi tiếc thường đến vào lúc bạn không trân trọng một ai đó hay một điều gì đó, rồi khi không còn hay vụt mất đi, bạn mới nhận ra mình đã từng có nó nhưng rồi đã đánh mất nó mãi mãi, giờ chỉ còn lại là một tâm hồn với khoảng trống bản khoăn khôn nguôi.

Đã hơn hai năm rồi phải không Bố của con. Thật vậy, đã từ rất lâu Nó không được

nghe những lời nhắc nhở, những lời động viên từ Bố của Nó, những lời mà Nó đã một thời cho là phiền phức, mệt mỏi, là gánh nặng. Nhưng giờ đây Nó thèm nghe lắm dù chỉ một lần thôi, thế nhưng cuộc sống đã chẳng cho Nó cơ hội để học được hai từ “Trân trọng”, trân trọng những điều mà Nó đã bỏ lỡ. Dù đã là một tu sĩ, Nó vẫn nhận được những cuộc gọi thường xuyên từ Bố, những lời nhắn gửi đôi khi như một thói quen. Nó sợ lắm mỗi lần Bố Nó gọi lên “con nhớ đi lễ, đọc kinh và sống tốt”. Vậy đấy mỗi lần gọi là mỗi lần nhắc, mà một ngày thì không biết bao nhiêu lần, đôi khi điều đó làm Nó bực bội khó chịu đã đôi lần nổi cáu với Bố Nó. Nói ra thì chẳng mấy ai có thể tin những lời khuyên đó lại dành cho một tu sĩ như Nó, và càng không thể tin những lời đó không phải là câu thần chú nằm trên môi miệng Nó, một tu sĩ chính hiệu, mà lại nằm trọn vẹn trong tâm trí và môi miệng của một người đàn ông nhà quê chân chất, mộc mạc, ít học là Bố của Nó. Thực vậy nếu có ai hỏi Nó rằng, Nó có người đồng hành (cha bố, hay những người đồng tu) trong đời tu chưa ? Thì Nó sẽ phản ứng ngay lại rằng Nó sẽ không cần, bởi lẽ Bố là người đầu tiên trong tâm trí Nó mà Nó nghĩ tới.

Bố là người đầu tiên dẫn Nó đi trong hành trình đức tin, Nó đến với ơn gọi trong niềm tin tuyệt vời của Bố. Bố luôn dạy Nó phải sống thế nào cho tốt, cứ như vậy Nó đi vào đời tu với sự dẫn dắt nhẹ nhàng từ Bố. Một ngày sống của Nó được nghe nhiều bài giảng khác nhau không chỉ của cha sở mà còn của Bố nữa, bài tập để Bố kiểm tra sự sốt sắng của Nó trong lúc tham dự thánh lễ là những câu hỏi của Bố về bài giảng của cha sở trong các bữa ăn gia đình. Những mẫu chuyện của tuổi trẻ chưa bao giờ Nó thấy Bố mua, thế nhưng những cuốn sách về các Thánh và những đĩa phim về các Ngài thì chẳng bao giờ thiếu. Khi một vấn đề khó khăn trong gia đình xảy ra, Bố Nó như một chuyên viên hòa giải chuyên nghiệp, Bố nhanh chóng giải quyết bằng việc áp dụng những câu kinh thánh mà Bố nhớ, mọi chuyện được giải quyết luôn mang hướng ôn hòa và tích cực. Thực sự thì những lời giải đáp đó quá là thiêng liêng mà đôi lần Nó khó chấp nhận, nhưng Nó đâu biết đó là một hướng gợi ý đã giúp Nó biết nhìn lạc quan và tin tưởng hơn vào cuộc sống và con người, khi mà trong tâm trí Nó vẫn còn chưa tìm ra cách giải quyết. Những tư tưởng thiêng liêng và tích cực của Bố là nguồn động lực vô hình, đã vô tình đi theo Nó cho đến bây giờ, đã góp phần tạo nên con người của Nó. Đôi lúc nhiều việc, nhiều chuyện xảy ra Bố gọi nhiều hơn vì lo, vì muốn an ủi Nó, vậy mà Nó đã nhiều lần gắt gỏng với Bố “Gọi gì mà gọi hoài vậy ?” Vậy là Bố lại cúp máy, nhưng những đêm dài một mình ngồi ngẫm nghĩ, Nó thấy mình thật vô tâm, bởi lẽ trong hàng trăm người Nó quen, thực sự có bao nhiêu người gọi điện cho Nó cách vô vị lợi như Bố, trong bao nhiêu người quan tâm Nó, có mấy ai thương Nó và lo cho Nó được như Bố. Nghĩ vậy Nó thầm tự nghĩ, lỡ một mai Nó có muốn nghe những lời nhắc nhở, khuyên nhủ đó nữa thì liệu có còn cơ hội không, bởi lẽ cuộc sống này vốn vô thường, hôm nay là như thế nhưng ngày mai đã đổi khác. Sự thay đổi đó nhanh đến mức chẳng cho ai có cơ hội. Nó khóc nghẹn những giọt nước mắt của hạnh phúc tuôn rơi. Nó hạnh phúc với những gì Nó có, Nó vẫn còn được có người yêu thương và quan tâm đến Nó.

Con cảm ơn Bố là người đồng hành cùng con trong hành trình đức tin của con. Giờ đây, con cũng đang dần trở thành người gieo mầm đức tin cho những người con được trao phó trong bốn phận của con, con không biết mình có làm được như Bố đã làm cho con không, nhưng con hứa những gì con nhận được từ Bố con sẽ đem nó đến cho những người con gặp gỡ, đó là sự quan tâm, chia sẻ, cảm thông và nhẫn nại. Con biết một khi người khác cảm nhận được tấm lòng của mình, thì họ mới mở lòng ra với Chúa và để Chúa đến ở trong lòng họ. Bố ơi, ngay khi Bố ở trên trời xin Bố cũng luôn đồng hành với con, để những việc con làm dù nhỏ bé thôi, nhưng hy vọng sẽ giúp được ai đó cảm nhận được sự ấm áp và chữa lành mà họ đáng được nhận một lần trong cuộc sống, và để họ nhận ra một Thiên Chúa luôn yêu thương họ, và một Giáo Hội là người mẹ luôn ấp ủ và sẵn sàng nâng đỡ họ. Con luôn tin vòng tròn của tình yêu sẽ luôn xoay tròn qua những việc tốt, và tình cảm chân thành mỗi người trao ban cho nhau là những giá trị của tình yêu, đức tin... của mỗi người truyền lại cho những người

thân yêu của mình, thì cách này hay cách khác, hạt giống đó sẽ nảy mầm và sinh hoa kết quả trong cuộc sống. Điều tốt đẹp đó sẽ luôn triển nở, và làm nên một Giáo Hội yêu thương, hiệp nhất với nhau mỗi ngày.

10. HIỆP HÀNH TRONG ĐỨC ÁI

Giải khuyến khích:

*Phạm Ngọc Vy và Têrêsa Chung Hồng Cẩm Thúy
HD.CQP.CT*

Trong một thế giới đầy biến động, con người lao đầu vào công việc, điều đó đã làm cho con người trở nên vô cảm với nhau và sự hiệp thông giữa người với người ngày càng mất dần! Do đó sự hiệp thông là đề tài mà Giáo Hội đang đề cập tới trong những năm gần đây, và cũng là cho những năm sắp tới, nó đòi hỏi người tín hữu phải chung tay xây dựng sự hiệp thông với nhau, nhất là trong những công việc Bác ái, giúp đỡ mọi người.

Thật ra, khi nghe nói đến Bác ái, chắc hẳn ai trong chúng ta sẽ nghĩ rằng nó là một việc làm rất cao siêu, đòi hỏi phải hy sinh rất nhiều thứ. Nhưng thực ra, Bác ái là một đề tài rất gần gũi, ta có thể áp dụng rất nhiều trong cuộc sống hằng ngày. Bác ái được thấy ở việc khi ra đường ta thấy một cụ già muốn qua đường, và không ngại tiến đến dẫn cụ ấy qua đường an toàn, bác ái cũng đơn giản ở việc ta cho người khát một cốc nước lã... Bác ái không chỉ tóm gọn trong việc giúp đỡ giữa một người với một người, mà nó còn thể hiện ở tình yêu, sự cảm thông mà mọi người dành cho nhau. Kinh Thánh là một bằng chứng sống động qua hình ảnh của Chúa Giêsu. Hãy thực hiện Đức ái qua việc: **“Nếu người nhường miếng ăn cho kẻ đói, làm thỏa lòng người bị hạ nhục, thì ánh sáng người sẽ chiếu tỏa trong bóng tối, và tối tăm của người chẳng khác nào chính họ” (Is 58,10), hay “Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi” (Mt 19,21)**. Một đoạn Kinh Thánh khác cũng thể hiện tình Bác ái, qua tình yêu thương của cộng đoàn dành cho người anh em bất hạnh, đó là việc Chúa Giêsu chữa lành người bại liệt nhờ lòng tin của những người khiêng anh đến (Mt 9,1-8). Chẳng phải vì một người anh em tàn tật, mà họ đã động lòng thương và muốn anh được chữa lành... và đó chính là hành động nói lên tình Bác ái, đồng thời cũng nói lên sự hiệp thông rất lớn từ cộng đoàn, từ tình yêu thương của mọi người dành cho nhau. Bác ái cũng rất cần thiết cho xã hội hôm nay, vì nó mang lại lợi ích và làm cho những người có hoàn cảnh bất hạnh trong xã hội cảm thấy như mình được quan tâm, và có giá trị trong cuộc sống này. Đồng thời nó cũng mang lại niềm vui cho những người làm công tác Bác ái. Một ví dụ trong cuộc sống hiện tại, vì tôi là thành viên của một Dòng tu, mà Bác ái được đặt lên trên hàng đầu, nên Hội Dòng luôn tổ chức những chiến dịch Bác ái. Trong dịp Tết vừa qua, chúng tôi được dịp tới những xóm người dân tộc, và mang đến cho họ những phần quà nho nhỏ, để thể hiện sự đồng cảm và đồng thời chia sẻ với họ một phần nào những thiếu thốn mà họ đang gặp phải. Tuy món quà chúng tôi cho đi không phải là to tát gì mấy, nhưng chúng tôi lại nhận lại được món quà to và giá trị hơn rất nhiều, đó là nụ cười của những người chúng tôi đã gặp gỡ. Lời “Cám ơn” từ chính nơi khóe miệng họ thốt ra, chúng tôi cảm nhận được sự chân thành từ tận đáy lòng của họ. Quả thật, trong mọi công tác Bác ái luôn cần một sự hiệp thông chặt chẽ của tất cả mọi người, không phải chỉ những người khó khăn mới cần đến sự giúp đỡ, mới cần nhận được Bác ái từ người khác, nhưng đức Bác ái cần được lan rộng hơn nữa cho tất cả mọi người. Trong xã hội chúng ta cần lắm sự Bác ái, mỗi người chúng ta cần Bác ái với nhau từ những việc nhỏ nhất trong cuộc sống. Bác ái làm gắn kết tình thân, làm triển nở tình yêu thương giữa người với người, giúp cho nhân cách con người ngày càng hoàn thiện hơn. Ta phải biết khi ta

thực hành đức Bác ái, thì không chỉ đơn giản ở việc cho đi, mà nó còn cao cả hơn ở việc ta nhận lại tình yêu từ sự cho đi ấy.

Hãy xây dựng sự hiệp thông qua Bác ái, đặc biệt là những người Kitô hữu chúng ta được mời gọi Bác ái mọi lúc, mọi nơi và với nhau... Có như vậy, người Kitô hữu mới trở thành những chứng nhân của Chúa Kitô giữa xã hội ngày nay.

II. HIỆP THÔNG NHỜ THÁNH THỂ

Giải khuyến khích:

*M. Huỳnh Thị Như Ngọc và M. Nguyễn Thị Khánh Vy
HD.CQP.CT*

Thế giới hôm nay đã trở nên một thế giới tràn đầy tiếng ồn ào, hầu như thiếu vắng sự hiệp nhất ! Bao người ngày nay quá lơ là với việc đối nhân xử thế bằng tình thương, bác ái, mà nhiều khi lại chỉ là bằng những lời nói cay độc, những hành vi bạo lực, những thái độ nghi ngờ... chỉ vì tiền tài hay chỉ vì một phút nóng giận !

Thực ra, ngay trong lòng Giáo Hội, cũng không thiếu những đòi hỏi, những lỗi sống... làm giảm sút tình hiệp thông : nhiều người tham dự các nghi thức phụng vụ thiếu sốt sắng, đặc biệt là Thánh lễ... Hiện nay, Hội Thánh toàn thế giới đang hướng về Thượng Hội Đồng Giám Mục thế giới lần thứ XVI, với chủ đề: *“Hướng đến một Hội Thánh hiệp hành: hiệp thông, tham gia, sứ vụ”*.

Và năm 2023, Hội đồng Giám mục Việt Nam mời gọi *“Củng cố sự hiệp thông nhờ Lời Chúa, Thánh Thể và Bác Ái”*. Giáo Hội mời gọi mỗi người tham gia vào một Hội Thánh Hiệp Hành.

Phần tôi, tôi tham gia qua Thánh Thể bằng cách tham dự Thánh lễ và rước Mình Thánh Chúa mỗi ngày. Tôi chung tay góp sức với việc đẽo đàng trong Thánh lễ ở họ đạo tôi để gia tăng thêm lòng sốt sắng. Tôi ý thức được rằng, mỗi khi tham dự Thánh lễ là tôi đã hiệp thông cùng tất cả mọi người, cùng nhau lắng nghe Lời Chúa, cùng nhau dâng lời ca tiếng hát chúc tụng ngợi khen Chúa, hay cùng nhau thưa đáp với linh mục là đại diện cho Chúa Kitô. Trong Thánh lễ tôi ý thức được rằng tôi đang hiệp thông với toàn thể Giáo Hội để cầu nguyện, xin ơn cùng Chúa và cầu nguyện cho Giáo Hội, cho Đức Thánh Cha, cho Đức Giám Mục Giáo Phận và những linh hồn trong luyện ngục. Tôi cảm thấy thích và chăm chú nhất có thể khi tham dự vào phần Phụng vụ Thánh Thể, khi linh mục đọc lời Truyền phép Bánh và Rượu, cùng với bài hát dâng lễ của cộng đoàn hay thỉnh thoảng đáp bằng câu *“Chúc tụng Thiên Chúa đến muôn đời”*, lòng tôi lúc ấy bồi hồi xao xuyến, và tôi luôn tin rằng đó không còn là Bánh và Rượu mà là chính Mình và Máu Chúa Kitô. Và tôi còn tin rằng vị linh mục ấy là chính Chúa Giêsu đang trao ban chính Thịt và Máu Thật của Người cho nhân loại, để ai tin sẽ được ơn cứu độ. Không có gì nhỏ bé hơn, dịu êm hơn và thỉnh lặng hơn Chúa Kitô hiện diện trong Bánh Thánh. Mẩu bánh nhỏ này thể hiện sự khiêm nhường và thỉnh lặng tuyệt hảo của Thiên Chúa, sự vỗ về và yêu thương của Người dành cho chúng ta. Vì thế, tôi luôn khao khát được Chúa Giêsu ngự vào lòng mình qua Bí Tích Thánh Thể, và tôi luôn ý thức đủ, mỗi khi chuẩn bị lãnh nhận Bí Tích Tình Yêu này. Qua đó, cũng có thể nói, tôi chuẩn bị tâm hồn để rước Mình Thánh Chúa là tôi đang hiệp thông với các em chuẩn bị được lãnh nhận Bí Tích Thánh Thể lần đầu tiên. Tôi cũng như toàn thể Giáo Hội luôn ước mong có thêm nhiều người biết đến Thiên Chúa, là Đấng Nhân Hậu Từ Bi, và trở thành một Kitô hữu đích thực. Nhưng

con người ngày hôm nay ngày càng chạy theo thế giới vật chất mà quên mất sự hiện diện của một Đấng Tối Cao, Đấng Thiện Hào là Thiên Chúa...

Như vậy, để có sự hiệp thông mật thiết với Chúa Giêsu và với nhau, điều trước hết cần làm là cầu nguyện liên li với Chúa Giêsu, tham dự Thánh lễ, tham gia giờ Cầu Thánh Thể, dành giờ để viếng Thánh Thể, cùng nhau cầu nguyện cho Giao Hội được hiệp nhất và phát triển, cầu xin Chúa ban ơn trợ giúp cho nhân loại biết yêu thương chia sẻ, giúp đỡ nhau và hiệp thông với nhau qua các việc làm bác ái hằng ngày, nhất là trong lời cầu nguyện.

12. KINH NGHIỆM THIÊN LIÊNG VỀ HIỆP THÔNG

Giải khuyến khích:

Anna Nguyễn Thị Lệ Thảo, HD.CQP.CT

Theo thông lệ hằng năm, mỗi chị em Hội dòng tôi đều được Linh Thao một tuần tám ngày trọn, để mỗi người đọc lại đời mình trong nguồn ơn thiêng của Thiên Chúa, với sự đồng hành của một vị hướng dẫn thiêng liêng kinh nghiệm.

Có người từng nói với tôi rằng, để kỳ Linh thao mang lại hoa trái thật sự cho tâm hồn mình, thì nên nghĩ rằng kỳ Linh thao này là kỳ Linh thao cuối cùng của đời mình; tôi thấy cũng hay đấy, nhưng lần này tôi lại vào tuần Linh thao với tâm trạng vui mừng vì “Tạ ơn Chúa, con được củng cố sự hiệp thông với Chúa và với anh chị em rồi đây !”.

Mở đầu tuần Linh thao, cha hướng dẫn cho chúng tôi suy niệm đề tài “Chúa gọi bốn môn đệ đầu tiên” (Ga 1,35-39). “Thấy Đức Giêsu đi ngang qua, ông (Gioan Tẩy Giả) lên tiếng nói: “Đây là Chiên Thiên Chúa”. Hai môn đệ nghe ông nói liền đi theo Chúa Giêsu”. Sau khi đọc đoạn Tin Mừng, cha hướng dẫn đã hỏi một câu làm tôi cảm thấy ngỡ ngàng: “Trong thời gian qua (một hoặc nhiều năm qua) sơ có để ý thấy Chúa đi ngang qua sơ không?”. Câu hỏi nghe dễ dàng đơn giản thế đấy, vậy mà tôi phải ngó ra, rồi suy rồi ngẫm ... mãi tôi mới tìm được câu trả lời. Câu trả lời của tôi thật chẳng khớp với hai môn đệ đầu tiên vì rất nhiều lần tôi rơi vào hố đen “mất lượt”. Dù là đã vượt mất nhiều cơ hội gặp Chúa trong thời gian qua, nhưng hôm nay tôi đang ở đây như môn đệ đi kèm với hai môn đệ của ông Gioan. Tôi thấy hai ông lẽo đẽo theo Chúa, tôi cũng sát gót hai ông. Tôi vui mừng khi nghe Chúa nói với hai ông “Đến mà xem”, và tôi cũng tháp tùng hai ông ở lại đấy với Chúa ngày hôm ấy. Đúng là niềm vui được ở cùng thần tượng. Tiếp đến tôi được cha hướng dẫn đưa vào vườn Êđen, để chiêm ngắm công trình tạo dựng của Thiên Chúa. Mấy mươi năm cuộc đời, khi đọc đến cụm từ “trợ tá tương xứng” thì ngay lập tức tôi bật ra câu trả lời: “thì là cặp đôi Adam – Eva tìm được nhau, hạnh phúc vì có nhau” thế thôi; vậy mà hôm nay, cha hướng dẫn các cố gợi ý: “*Quý sơ hãy nhìn người chị em bên cạnh và nói: đây là trợ tá tương xứng của tôi*”. Tôi cảm thấy đầu mình như bị va vào tường vậy. Tôi chưa từng nghĩ thế, vì tôi luôn ở thế thụ động nhận người chị em hay người cộng tác từ cộng đoàn, từ bề trên, tôi đâu nghĩ xa đến tận câu chuyện Adam-Eva. Có lẽ vì vậy, nên nhiều lúc trong đời tôi đã vật vã với ý nghĩ: “Sao mình khó hoà hợp với người này nhi?”. Thế nhưng hôm nay tôi nhìn anh chị em quanh tôi với một ý niệm mới, họ là trợ tá tương xứng của tôi, và tôi thấy lòng bình an với anh chị em mình, và tạ ơn Chúa cho tôi những người trợ tá này. Hành trình hiệp thông của tôi tiếp tục gay cấn khi tôi lần lượt tiếp xúc hai bài cầu nguyện về Người phụ nữ còng lưng mười tám năm và Người bại liệt được thả từ trên nóc nhà xuống. Qua hai bài cầu nguyện này tôi được cha hướng dẫn chỉ rõ cách xét mình và tôi đã xưng tội. Xưng tội rồi nhưng lòng vẫn âu lo, tôi đã xin thăm cha hướng dẫn. Tôi trình bày tội tôi và những mối tội đầu tôi hay bị cám dỗ, đồng thời tôi cũng chia sẻ bế tắc của tôi trong khi cầu nguyện về điểm “on biết cộng tác, tin tưởng cùng

với anh chị em...”. Sau khi nghe tôi chia sẻ, cha đã hướng dẫn tôi cách cảnh tỉnh nội tâm và với mỗi tương quan anh chị em, ngài bảo: “Họ cũng đang cần được cứu độ!”. Tôi nghe mà nhẹ cả lòng. Thì ra, tôi vật vã với nỗi đau của tôi, tôi đang chiến đấu để được cứu độ và họ cũng thế, họ cũng có con đường gian truân của họ. Tôi như được tiếp thêm dầu cho đèn của mình, và tôi lại bước lên nấc thang mới. Tuần Linh Thao lần này có lẽ là lần tôi thích nhất từ trước đến giờ, có lẽ do tôi đã có tí tuổi, thêm thắm nhiều cay đắng nên cảm nghiệm như thế chẳng. Ở phần hai của tuần Linh Thao tôi lại được Chúa, qua cha hướng dẫn, đưa vào một nghi thức đặc biệt-Rửa chân cho nhau. Giai đoạn đầu Linh Thao, tôi được xưng tội-là được giao hoà với Chúa, và một phần với anh chị em; lần này tôi lại được hiệp thông với anh chị em trọn vẹn hơn, cụ thể mỗi chúng tôi tự nguyện quỳ xuống trước mặt người chị em, và xin được rửa chân cho họ. Rửa xong chúng tôi được bày tỏ tâm tình giao hoà, biết ơn vv... Tôi xúc động sém khóc khi được chị em rửa chân cho mình, và tôi cũng đẩy lên lòng yêu mến khi được cúi xuống rửa chân cho chị em. Ôi, cảm xúc ..! Tôi biết, trong Linh Thao tôi có thể dễ dàng làm điều đó, nhưng về lại đời thường tôi sẽ phản ứng ra sao trước một điều trái ý hay một thái độ tiêu cực vv...? Ngay lập tức hình ảnh Chúa Giêsu trong cuộc thương khó đến trong tôi, Ngài bị vu oan, bị khinh dể, sỉ nhục, đóng đinh, đau đớn khôn xiết kể, nhưng Ngài đã không hề phạm tội. Ngài đã không một lần mắc bẫy ma quỷ. Tên cầm đầu xấu xa đã giăng bẫy khắp nơi và chúng hả hê vui mừng khi con người sa lưới. Trong tuần Linh Thao, cha hướng dẫn còn nhắc chúng tôi rằng, ma quỷ vỗ tay hoan hô khi con cái loài người bắt hoà chém giết nhau. Nghe xong, tôi chợt nghĩ khi mình bắt hoà, xét đoán, hoặc có ý nghĩ xấu với anh chị em thì tôi đã mang cờ của quỷ rồi. Dẫu biết vậy, nhưng tôi ý thức mình yếu đuối biết bao trước mưu manh của quỷ dữ, nên tôi xin ơn Chúa mỗi ngày qua Kinh Lạy Cha “Xin chớ để chúng con sa chước cám dỗ, nhưng cứu chúng con cho khỏi sự dữ”. Cha hướng dẫn còn giúp cho tôi hiểu rõ cách để hiệp thông với Chúa và anh chị em trọn hảo, nhất là khi tham dự Thánh Lễ. Vì qua Thánh Lễ, tôi được cùng anh chị em họp nhau nghe Lời Chúa dạy bảo, không những là tạ lỗi – trao ban bình an cho nhau, mà còn được tận hiệp trong Chúa Giêsu Thánh Thể. Nơi Thánh Thể Chúa, tôi tuyên xưng Mầu nhiệm Chúa Phục Sinh. Cách cụ thể, khi tôi mang Thánh Thể Chúa vào đời, thì lời nói và việc làm của tôi có giá trị cứu độ với anh chị em, đó chính là việc bác ái đẹp lòng Chúa hơn cả. Và cũng từ hôm nay, bất kỳ ai đi ngang đời tôi, tôi sẽ đều đón gặp họ như được gặp gỡ Chúa, và chắc chắn tôi sẽ không để kinh nghiệm “mất lượt” gặp Chúa như trong quá khứ lặp lại trong đời mình.

Tham dự tuần Linh Thao xong, tôi hạnh phúc dâng lời tạ ơn Chúa, cảm ơn cha hướng dẫn, quý chị em tất cả vì đã cho tôi có được kinh nghiệm sống hiệp thông với Chúa và với anh chị em. Ôn quý báu này rất dễ vỡ tan giữa đời thực khi tôi xô bồ không phân biệt được thần lành thần dữ, cũng như khó cưỡng lại mật ngọt của ma quỷ luôn thúc giục tôi làm điều mất lòng Chúa mất lòng anh chị em. Những lúc nguy cấp như thế tôi xin ơn Chúa cho tôi mau mau kêu xin Chúa như thánh Phêrô: “*Lạy Chúa, xin cứu con!*”

B. CỘNG ĐOÀN HIỆP THÔNG

Giải khuyến khích:

Anna Lê Thị Mai Đình, HD.MTGCT.

Trong những năm liên tiếp, đặc biệt năm nay Giáo hội nhân mạnh về mọi khía cạnh của sự “Hiệp Thông”, khi có dịp tham dự Đại hội về Hiệp hành các cấp Giáo phận, đã mở ra cho tôi một cái nhìn sâu sắc hơn về từ “Hiệp thông”, khiến tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, “Hiệp thông” ý nghĩa quá tuyệt vời.

Để có một Cộng đoàn yêu thương phải tồn tại cùng lúc “Hiệp” và “Thông”, nghĩa là không chỉ sẻ chia, mà còn phải hiểu, đón nhận nhau, cùng nhìn thấy những thiện chí, những ưu điểm và cả những hạn chế của nhau, trao cho nhau cơ hội cải sửa và giúp nhau hoàn thiện. Nhưng đâu là phương thế giúp tôi trở thành một nhân tố xây dựng Cộng đoàn yêu thương ấy?

Khi tôi tham dự giờ Châu đầu tiên của năm 2023 trên Trung Tâm Mục Vụ-GPCT, trong giờ rước kiệu Minh Thánh Chúa, lắng nghe những lời dẫn, tự nhiên trong lòng tôi lại dâng lên một niềm phấn khởi, thao thức, vì trước đây tôi cứ oán trách khi thấy Cộng đoàn bất ổn, nhưng khi biết được những phương thế hữu hiệu và cần thiết để tạo nên một Cộng đoàn hiệp thông đích thực là “Lời Chúa, Thánh Thể, Bác ái”, đời sống tôi như mở sang một trang vở mới.

Trước đây tôi cứ thắc mắc tại sao Cộng đoàn, Hội dòng tôi thế này thế kia, nhìn Dòng người ta thấy mà ham, mở miệng ra là “phải chi,...phải chi....”, mà chưa thật tình soi lại chính mình: Lời Chúa và Thánh Thể từ lâu đã luôn là nguồn trợ lực đầu tiên và cuối cùng trong từng biến cố lớn nhỏ của đời tôi, tuy nhiên phải mượn lời của thánh Gioan mà đả mạt ngược thú nhận: *“Ai yêu mến Thiên Chúa, mà lại ghét anh em mình, người ấy là kẻ nói dối” (1Ga 4,20)*, giờ tôi mới hiểu, lý do tôi không hài lòng với Cộng đoàn, với Chị em,...là do tôi chưa thành tâm sống bác ái yêu thương, như Lời Chúa đã từng nhắc bảo *“đừng yêu thương nơi đâu môi chót lưỡi, nhưng phải yêu thương cách chân thật và bằng việc làm” (1Ga 3,18)*, và tôi đã tự đặt ra cho mình những đối tượng mà tôi ưu tiên trong năm nay:

- Những Chị em đang cùng sống trong một Cộng đoàn với tôi
- Những Chị em lớn tuổi trong Hội dòng
- Các em lớp Giáo lý
- Giáo viên – nhân viên của Trường
- Những Em có hoàn cảnh đặc biệt cả về tinh thần lẫn vật chất đang học tại Trường
- Những gia đình neo đơn, nghèo túng ở xung quanh Cộng đoàn

Điều tôi hướng tới khi tiếp cận với những đối tượng trên, đó chính là giúp tôi và cả họ đều có được sự tin tưởng, vui tươi, một cảm giác an tâm, và một cái nhìn tích cực về nhau, không nói xấu, bôi nhọ danh dự của nhau, không thoả hiệp với điều sai trái, nhưng thân tình thăm viếng – lắng nghe và sẵn sàng sẻ chia, nâng đỡ, đồng hành hết sức có thể, bên cạnh đó cũng thực thi đầy đủ các chế độ của người lao động trong phạm vi trách nhiệm của bản thân.

Nhìn lại kết quả sau gần một năm quyết tâm, tôi không thể tin được, chỉ có thể cúi đầu thật sâu để cảm thấu những ân ban: hầu như tất cả những gì tôi làm với thiện chí và tình mến đều được sáng tỏ trong giờ nguyện ngắm và giờ rước Minh Thánh Chúa vào lòng, thật thú vị dường bao khi tôi cảm nghiệm ra điều này, vì chúng giúp tôi đủ khiêm tốn và trân trọng những giây phút tĩnh lặng bên Chúa.

Khi tôi bám sâu vào cầu nguyện, chuyên chú với Lời Chúa và tham dự Thánh lễ sốt sắng, nhờ đó mà tôi được khai sáng với những hình thức bác ái cụ thể, không có gì khiến tôi phải chán chường, mệt mỏi cả, đời sống Cộng đoàn lúc bấy giờ thực sự là một niềm vui kéo dài, trong các môi tương quan cũng trở nên nhẹ nhàng và thanh thoát.

Cùng có sự Hiệp Thông và Loan báo Tin Mừng không thể nào thiếu một trong ba yếu tố: Lời Chúa – Thánh Thể - Bác Ái. Đối với tôi, đây là một năm sống vui và ý nghĩa nhất kể từ khi tôi xác tín lại niềm tin của mình.

14. LỜI SỐNG HIỆP HÀNH

Giải khuyến khích:

M. Mađalenna Nguyễn Thị Thúy Ung, CD. Khánh Hưng

Hiệp hành là một lối sống
Ngôi Hai Thiên Chúa hòa đồng nhân sinh
Trở nên người thật hữu hình
Cũng ăn, cũng uống, tử sinh như thường
Cũng mang con tim vấn vương
Mang cả yếu đuối đoạn trường như ta
Biểu lộ chất YÊU ấy mà !
Qua một lối sống để ta học đòi
Hội Thánh lấy thế để soi
Thời gian Ân Sủng cho mọi chúng sinh
Tiến trình chữa lành hữu tình
Con đường sự sống thành hình mọi nơi
Hội Đồng Giám Mục gọi mời
Hết mọi người hãy góp lời dựng xây
Tham gia - sứ vụ đủ đầy
Hiệp thông lối sống như Thầy Giêsu

15. TINH THẦN HIỆP HÀNH

Tinh thần hiệp hành là gì?
Là không khép kín, không gì cực đoan
Trái tim tích hợp hoàn toàn
Tôn trọng khác biệt, hỷ hoan tình người
Sẵn sàng trao nụ cười tươi
Trở nên tấm bánh cho người bẻ ra
Đơn sơ – Trung hậu – Thật thà
Đoan trang - Đức hạnh – nét na giữa đời
Lòng nhân chẳng lúc nào vơi
Kitô chi phối mọi nơi hiệp hành
Cuộc đời ví tựa trong tranh
Nét tối, nét sáng, nét thanh, nét hàn
Đức ái biểu lộ chứa chan
Chênh vênh cũng cứ bình an giữa đời
Hiệp hành thế mới tuyệt vời
Là con Hội Thánh sống lời mời chung
Của Thượng Hội Đồng Giám Mục
Lần thứ 16 chung cục là đây!